

Michael Scott

De warlock

Nicolas Flamel is stervende.

Dit is het moment dat ik al zo lang vrees, de nacht waarin ik waarschijnlijk weduwe word.

Mijn arme, dappere Nicolas. In weerwil van het feit dat hij sterk verouderd en verzwakt was, volslagen uitgeput, heeft Nicolas deze avond met Prometheus en mij om de tafel gezeten. Daar heeft hij zijn laatste restje kracht in het kristallen doodshoofd doen vloeien toen we het spoor van Josh volgden naar het hart van San Francisco, naar de schuilplaats van doctor John Dee.

Vervuld van afgrijzen keken we toe terwijl Dee de jongen tot een necromancer maakte, een dodenbezweerder, en hem Coatlucue deed oproepen, de afzichtelijke Archon die de moeder aller goden wordt genoemd. We probeerden hem te waarschuwen, maar Dee was te krachtig en verbrak de verbinding tussen de jongen en ons. En toen Aoife, Niten en Sophie arriveerden, koos Josh partij voor Dee en zijn dodelijke metgezel Virginia Dare. Onwillekeurig vraag ik me af of hij dat uit eigen wil deed.

Te moeten toezien dat Josh – onze laatste hoop, onze enige kans om de Duistere Alouden te verslaan en de wereld te beschermen – met de vijand vertrok, werd mijn man te machtig, en hij zakte bewusteloos in elkaar. Hij is nog niet bij bewustzijn gekomen en ik heb niet langer de kracht om hem te doen ontwaken. Het beetje kracht dat me rest, moet ik bewaren voor wat ons in de nabije toekomst te wachten staat.

Een voor een hebben we degenen verloren die samen met ons de strijd hadden kunnen aangaan. Aoife is weg; ze zit gevangen in

een Schaduwrijk, voor eeuwig verwickeld in de strijd tegen de Archon Coatlicue. Scathach en Jeanne zitten vast in het verre verleden. Van Saint-Germain hebben we niets meer gehoord, en ook het contact met Palamedes en Shakespeare zijn we verloren. Prometheus is dermate verzwakt na het gebruik van het doodshoofd dat hij niet langer de kracht heeft om zijn Schaduwrijk in stand te houden, en dat begint nu rondom hem uiteen te vallen.

Alleen Sophie is nog over, en zij is totaal van streek door het verraad van haar broer. Ze bevindt zich ergens in San Francisco. Ik weet niet waar, maar ze heeft gelukkig Niten om haar te beschermen. Ik moet haar vinden; er is veel wat zij moet weten.

Het komt dus op mij neer, zoals ik altijd heb geweten.

Ruim zeshonderdtachtig jaar geleden, toen ik nog een kind was, heeft mijn grootmoeder me voorgesteld aan een gekapte man die een haak op de plek van zijn linkerhand had. Hij heeft me mijn toekomst verteld en ook de toekomst van de wereld. En toen heeft hij me een eed van geheimhouding doen zweren. Ik heb heel mijn leven op deze dag gewacht.

Nu het einde nadert, weet ik wat me te doen staat.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist
Geschreven op woensdag 6 juni,
door Perenelle Flamel, tovenaars,
in het Schaduwrijk van de Aloude Prometheus,
grenzend aan San Francisco, mijn aangenomen woonplaats*

Woensdag 6 juni

De *anpu* verschenen het eerst: lange krijgers met de kop van een jakhals, volledig rode ogen en sabeltanden, gehuld in een glanzende wapenrusting van zwart glas. Ze stroomden uit een rokende grotopening naar buiten en verspreidden zich over Xibalba. Sommige vatten post voor de negen poorten die de kolossale grot binnen voerden, andere doorkruisten het primitieve Schaduwrijk om zich ervan te vergewissen dat het verlaten was. Zoals altijd bewogen ze zich volkomen geruisloos; ze hulden zich in stilzwijgen tot het moment dat ze tot de aanval overgingen, en dan waren hun kreten bloedstollend.

Pas toen de *anpu* er zeker van waren dat Xibalba verlaten was, verscheen het paar.

Net als de *anpu* droegen ze een wapenrusting van glas en keramiek, al was die van hen eerder sierlijk dan praktisch en in een stijl die het laatst was gezien in het oude Egypte.

Luttele minuten eerder had het paar een bijna volmaakte replica van Danu Talis verlaten en was het door twaalf met elkaar verbonden Schaduwrijken gereisd, waarvan sommige opmerkelijk veel op de aarde leken en andere daar in alles van verschilden. En hoewel het paar uitermate nieuwsgierig was naar de myriade van werelden waarover ze heersten, talmde ze niet. Ze snelden door het complexe netwerk van leypoorten die hen naar het Kruispunt zouden brengen.

De tijd drong.

Negen poorten gaven toegang tot Xibalba, elk weinig meer dan een grof gehouwen opening in de zwarte rotswand. Het paar meed

de borrelende lavapoelen die stralen gesmolten steen over hun pad spuwden, en doorkruiste het Schaduwrijk van de negende tot de derde poort: de Tranenpoort. Zelfs de anpu, die geen angst kenden, weigerden deze grot te naderen. Eeuwenoude herinneringen, diepgeworteld in hun DNA, waarschuwden hen dat die grot de plek was waar hun ras bijna was uitgeroeid nadat ze de wereld van de *humani* waren ontvlucht.

Toen het paar de ronde grotopening naderde, begonnen de primitieve vierkante symbolen die erboven in het steen waren gegrift, een flauw wit licht uit te stralen. Het weerkaatste op hun spiegelende wapenrusting, verlichtte de binnenkant van de grot en kleurde het paar in schril contrasterend zwart en wit. Op dat ogenblik waren ze – heel even – mooi.

Zonder om te kijken stapte het paar de donkere grotopening binnen...

... en minder dan een hartenklop later verscheen uit het niets een identiek in witte spijkerbroek en effen wit T-shirt gekleed paar op de ronde steen die bekend was als het Nulpunt voor de kathedraal de Notre Dame in Parijs, Frankrijk. De man nam de hand van de vrouw in de zijne en samen zochten ze met een kwieke tred voorzichtig een weg tussen het puin van stenen en gebroken standbeelden door. Dat lag nog op het plein verspreid nadat Sophie en Josh Newman elementaire magie hadden gebruikt om de tot leven gebrachte stenen gargouilles van de kathedraal te verslaan.

En omdat dit Parijs was, keek niemand op van een paar dat 's avonds een zonnebril ophad.

Vuur raasde door het gebouw. Tientallen brandmelders loeiden en de lucht was vol verstikkende zwarte rook die stonk naar brandend rubber en smeltend plastic.

‘Naar buiten, naar buiten, snel!’ Dr. John Dee gebruikte het korte zwaard in zijn rechterhand om een zware deur van staal en hout te doorklieven; het zwaard gleed door de deur heen alsof die van papier was. ‘De trap af,’ beval hij.

Virginia Dare sprong zonder aarzeling door de opening; vonken knetterden in haar lange, donkere haar.

‘Kom mee,’ beval Dee Josh, en toen dook hij door de opengebroken deur. Flarden van de gele aura van de doctor dreven zichtbaar van zijn lichaam, en de stank van rotte eieren sloeg Josh Newman in het gezicht toen hij Dee op de hielen volgde.

Josh was misselijk, en niet alleen van de smerige zwavelwolk die van Dee af droop. Zijn hoofd bonsde en nietige, kleurige stippen dansten voor zijn ogen. Het duizelde hem, en hij was nog steeds trillerig na zijn confrontatie met de mooie Archon Coatlicue. En hoe hij zijn hersenen ook pijnigde, hij kon maar geen wijs worden uit de gebeurtenissen van de afgelopen paar minuten. Hij had niet meer dan een vaag idee van hoe hij hier terecht was gekomen. Hij herinnerde zich dat hij over landweggetjes had gereden... op de snelweg... en de stad in. Maar hij had geen flauw idee gehad van waar hij naartoe ging. Het enige wat hij wist, was dat hij ergens moest zijn.

Josh probeerde zich te concentreren op de loop van gebeurtenissen die hem naar het brandende gebouw hadden gebracht,

maar hoe meer hij zich daarop concentreerde, hoe waziger die gebeurtenissen werden.

En toen was Sophie verschenen. Wat Josh het meest dwarszat was de afschuwelijke verandering die zijn tweelingzus had ondergaan. Toen Sophie luttele minuten eerder het appartement van de doctor was binnen gekomen, was Josh opgetogen geweest... maar ook verward. Waarom was ze gekomen? Hoe had ze hem weten te vinden? De Flamels moesten haar hebben gestuurd, besefte hij. Maar het maakte niets uit. Ze was er en ze kon hem helpen Coatlicue naar deze wereld te brengen. Dat was het allerbelangrijkst.

Zijn blijdschap was echter van korte duur en was al snel omgeslagen in angst, verontwaardiging en zelfs woede over wat zijn zus deed. Sophie was niet gekomen om hem te helpen, maar... Josh wist eigenlijk niet wát ze wilde. Hij had geschokt toegekeken toen haar aura verhardde tot een sinister ogende zilveren wapenrusting om haar lichaam, en toen had ze harteloos met een zweep naar de mooie, weerloze Archon uitgehaald. Coatlicues wanhoopskreten waren hartverscheurend geweest, en toen ze zich tot Josh had gewend en haar hand naar hem had uitgestrekt, was de blik van pijn en verraad in haar grote ogen onverdraaglijk geweest. Hij had haar uit haar Schaduwrijk gehaald; hij was verantwoordelijk voor haar pijn. En hij kon haar niet helpen.

Aoife was op Coatlicues rug gesprongen en had haar vastgehouden terwijl Sophie haar keer op keer met die afschuwelijke zweep sloeg. En vervolgens had Aoife de gewonde Archon weer naar haar Schaduwrijk terug gesleurd. Toen Coatlicue verdween, had Josh een moment lang een diep gevoel van verlies ervaren. Hij was er zo dichtbij geweest om iets wonderbaarlijks te doen. Als Coatlicue naar deze wereld had kunnen terugkomen zou ze... Josh slikte een mondvul naar rubber smakende rook door en hoestte benauwd; zijn ogen traanden. Hij wist eigenlijk niet wat ze zou hebben gedaan.

Twee treden lager draaide Dee zich om en keek naar hem op; zijn grijze ogen waren groot en woest in het halfduister. 'Doorlopen,' snauwde hij. Hij maakte een hoofdbeweging naar de bran-

dende kamer. ‘Heb je het nu gezien? Ze hebben gedaan wat ze altijd doen! Dood en verwoesting volgen de Flamels en hun slaafse volgelingen.’

Josh moest weer hoesten; hij snakke naar frisse lucht. Het was niet voor het eerst dat hij die beschuldiging hoorde. ‘Dat zei Scathach ook.’

‘De Schaduw heeft de fout gemaakt om voor de verkeerde kant te kiezen.’ Dee’s glimlach was sinister. ‘Een fout die jij ook bijna hebt gemaakt.’

‘Wat is er daarnet gebeurd?’ vroeg Josh. ‘Het ging allemaal zo snel, en Sophie...’

‘Dit is niet bepaald het moment voor een omstandige uitleg.’

‘Ik wil het weten,’ zei Josh woedend, en in de smerige stank was nu een zweem van sinaasappel te ruiken.

Dee bleef staan. Zijn aura was zo fel dat zijn ogen en tanden geel leken. ‘Josh, je was luttele momenten verwijderd van het voorgoed veranderen van de wereld. We stonden op het punt een proces in gang te zetten dat de aarde tot een paradijs zou hebben gemaakt. En jij zou het instrument van die verandering zijn geweest.’ Het gezicht van de doctor werd een hard masker van woede. ‘De Flamels hebben me vandaag gedwarsboomd. En weet je waarom? Omdat zij, en de anderen zoals zij, niet willen dat de wereld een beter oord wordt. De Flamels gedijen in de schaduwen, ze bestaan aan de zelfkant der maatschappij, leven een verborgen leven, een leven vol leugens. Ze halen hun kracht uit de pijn, de behoefte van anderen. Ze weten dat er in mijn nieuwe wereld geen schaduwen zouden zijn waarin ze zich kunnen verschuilen, en geen lijden dat ze zouden kunnen uitbuiten. Ze willen niet dat ik en de anderen zoals ik ons doel bereiken. Door jou zijn we daar dichterbij geweest dan ooit.’

Josh fronste zijn voorhoofd en probeerde wijs te worden uit wat de doctor allemaal zei. Loog Dee? Dat moest wel... al kon Josh het gevoel niet van zich af zetten dat er een kern van waarheid school in wat de onsterfelijke vertelde. Wat zei dat over de Flamels?

‘Vertel eens,’ zei Dee. ‘Heb je Coatlicue gezien?’

Josh knikte. ‘Ik heb haar gezien.’

‘En was ze mooi?’

‘Ja.’ Hij knipperde met zijn ogen toen hij aan haar dacht. Ze was mooier dan wie ook ter wereld die hij ooit had gezien.

‘Ook ik heb haar ware gedaante gezien,’ zei Dee zacht. ‘Ze was een van de machtigste der Archonen, een eeuwenoud ras, mogelijk zelfs een buitenaards ras, dat in de tijd voor de tijd over de wereld heeft geheerst. Ze was een wetenschapper die zulke geavanceerde technologie gebruikte dat die niet te onderscheiden was van magie. Ze kon pure materie manipuleren.’ Dee keek nauwlettend naar Josh’ gezicht en vervolgde langzaam: ‘Vandaag had Coatlicue deze wereld kunnen omwerken, herstellen, vernieuwen. Maar je hebt gezien wat Aoife haar heeft aangedaan.’

Josh slikte krampachtig. Hij had gezien hoe Aoife op de rug van de Archon was gesprongen en haar had meegesleurd naar de gapende ingang van haar Schaduwrijk. Hij knikte weer.

‘En je hebt gezien wat je zus haar heeft aangedaan.’

‘Ja.’

‘Sophie heeft haar met een zweep geranseld, en dat was geen gewone zweep. Ik durf te wedden dat het Perennes martelwerktuig was, gevlochten van slangen die uit Medusa’s haar zijn getrokken. De geringste aanraking van die zweep is een foltering.’ Dee legde zijn hand op de schouder van de jongen en Josh voelde warmte door zijn arm stromen. ‘Josh, je bent Sophie kwijt. Ze is volledig in de ban van de Flamels. Ze is hun marionet, hun slaaf. Ze zullen haar opgebruiken, zoals ze in het verleden met zo veel anderen hebben gedaan.’

Josh knikte voor de derde keer. Hij wist dat er vóór hen andere tweelingen waren geweest, en hij wist ook dat die het niet hadden overleefd.

‘Vertrouw je mij, Josh Newman?’ vroeg Dee opeens.

Josh keek naar de magiër, deed zijn mond open om te antwoorden, maar zei niets.

‘Ah.’ Dee glimlachte. ‘Een goed antwoord.’

‘Ik heb niets gezegd.’